

Arrest

nr. 225 377 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 oktober 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2014 neemt de bevoegde gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod voor een duurtijd van 3 jaar alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 28 mei 2014 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Op 7 juni 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 oktober 2016

wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing wordt op 20 maart 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

*D., S. (R.R.):
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te Voskehat op (...) 1948
adres: (...) Jette*

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 ingediend op datum van 07.06.2016 door de advocate van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

. Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengebied dat hem werd betekend op 28.05.2014. Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 28.05.2017. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinéa -12°, artikel 74/12 §1, 3e alinéa en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

. Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend op 28.05.2014.

. Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“A. De nietigverklaring:

De verzoekende partij vordert een nietigverklaring van de bestreden beslissing omwille van een schending van bovenvermelde artikelen.

A.1. Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de materiële motiveringsplicht:

Allereerst verdient het aanbeveling om in het kader van deze problematiek rond een inreisverbod te verwijzen naar vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwisting haar rechtspraak diende te wijzigen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami kan het volgende worden gelezen:

“Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten. (para 45)

[...]

Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. (para 58)”

Bijgevolg kan een inreisverbod geen gevolgen met zich meebrengen wanneer verzoekende partij het grondgebied nog niet verlaten heeft. Daarom kan een aanvraag 9bis niet zonder meer zonder voorwerp worden verklaard omdat verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod en er geen opschorting werd aangevraagd vanuit het buitenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting diende derhalve haar rechtspraak in dit licht te wijzigen, waarbij verwezen kan worden naar volgend arrest.

Zie RvV 23 oktober 2017, nr. 194.066, p 9:

“Verwijzend naar de bespreking onder 2.4 herinnert de Raad eraan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. Voor de uitlegging van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, waarin het begrip ‘inreisverbod’ is omschreven, wordt niet verwezen naar het recht van de lidstaten. Het inreisverbod is een Unierechtelijk begrip. In het arrest Ouhrami bepaalt het Hof van Justitie dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen heeft vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst (HvJ 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45). Verzoekers hebben sinds de betekening van het inreisverbod op 23 december 2013 geen vrijwillige uitvoering gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en zijn evenmin gedwongen gerepatriëerd. Verzoekers zijn bijgevolg, blijkens de stukken van het administratief dossier niet daadwerkelijk teruggekeerd naar hun land van herkomst, een land van doorreis of een derde land in de zin van artikel 3, punt 3 van de terugkeerrichtlijn. Dit wordt niet betwist. Het onrechtmatig verblijf van verzoekers wordt beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 49). Nergens in de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat er geen humanitaire aanvraag kan worden ingediend tijdens een illegaal verblijf op het grondgebied. Door aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren onder de loutere motivering dat verzoekers onder een inreisverbod staan, wordt de formele motiveringsplicht geschonden.”

Deze zienswijze werd ook bevestigd in de volgende zaken: RvV 16 november 2017, nr. 195.139, RvS 11 januari 2018, nr. 240.394.

Ingevolge de gewijzigde rechtspraak dient er dan ook besloten te worden dat de bestreden beslissing de formele en materiële motiveringsplicht grovelijk geschonden heeft daar zij zich louter baseert op het feit dat verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod. Dit strookt niet met de interpretatie die aan een inreisverbod gegeven dient te worden, gezien dit pas rechtsgevolgen teweeg kan brengen vanaf het moment dat de verzoekende partij het grondgebied effectief verlaten heeft, hetgeen geenszins is aangetoond.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker acht deze bepalingen en dit beginsel geschonden doordat de bestreden beslissing louter verwijst naar het aan hem uitgevaardigde inreisverbod terwijl volgens verzoeker uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en van Uw Raad zou blijken dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen zou hebben vanaf dat verzoeker het grondgebied zal verlaten hebben. Verzoeker meent bijgevolg dat hij zich op zijn eigen weigering om het grondgebied te verlaten kan beroepen om het bestaan, of toch minstens de rechtsgevolgen van het inreisverbod dat hem werd opgelegd te kunnen betwisten. Verzoeker dient hierbij echter gewezen te worden op art. 1, 8°, art. 74/11 en art. 74/12 van de Vreemdelingenwet juncto art. art. 3.6 en art. 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Richtlijn 2008/115/EG) alsmede het beginsel van de uitvoerbaarheid van rechtswege van een

overheidshandeling (het "privilège du préalable" of het "privilège d'exécution d'office"). Hieruit vloeit immers voort dat het inreisverbod, dat niet werd opgeheven of geschorst, wel degelijk verhindert dat een machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet wordt toegekend. Verwerende partij wijst op art. 1, 8° Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk voorziet: "Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : 8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering" De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk. Conform art. 74/11 Vreemdelingenwet kan enkel een verzoek om internationale bescherming worden ingediend door de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod: "Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4." Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Indien de vreemdeling zich op humanitaire omstandigheden kan beroepen, kan hij/zij evenwel een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen, en dit op grond van art. 74/12 Vreemdelingenwet. Dergelijke aanvraag dient te worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de woon- of verblijfplaats van de betrokken vreemdeling, en is enkel ontvankelijk als de vreemdeling schriftelijk het bewijs bezorgt dat zij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijke - en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag - te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet. Terwijl de voormelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet de (gedeeltelijke) omzetting vormen van de Richtlijn 2008/115/EG. Overweging 4 van de Richtlijn 2008/115/EG luidt: "Om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, moeten duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld." De Richtlijn 2008/115/EG heeft derhalve tot doel een doeltreffend beleid te ontwikkelen voor de terugkeer en verwijdering van inwoners van derde landen die illegaal in een lidstaat verblijven. Het Hof van Justitie bracht dit bij herhaling in herinnering en heeft ter zake gesteld (arrest J.N., C 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 75 ; zie ook arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59): "De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen." Uit de voorbereidende werken van de Richtlijn 2008/115/EG volgt dat enkele maatregelen met het oog op het bereiken van het beoogde doel erin bestaan medewerking te belonen (inzonderheid door te voorzien in de mogelijkheid tot opheffing van het inreisverbod) en een gebrek aan medewerking te bestraffen (inzonderheid door een inreisverbod op te leggen wanneer de terugkeerverplichting niet werd nageleefd). (Voorstel voor een Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, COM/2005/0391 def. - COD 2005/0167, pg. 2.) In artikel 3.6 van de Richtlijn 2008/115/EG heeft de Europese wetgever het begrip "inreisverbod" als volgt gedefinieerd: "een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit". Artikel 11.1 van de Richtlijn 2008/115/EG voorziet in een verplichting om terugkeerbesluiten gepaard te laten gaan met een inreisverbod, indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. (In haar mededeling aan de Raad en aan het Europees Parlement met betrekking tot het terugkeerbeleid heeft de Commissie benadrukt dat er in deze 2 situaties sprake is van een verplichting (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende het EUterugkeerbeleid van 28 maart 2014, COM(2014)199 def., pg. 30). Artikel 11.3 van de Richtlijn 2008/115/EG voorziet expliciet dat de Lidstaten de intrekking of schorsing van het inreisverbod overwegen, mits de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van het inreisverbod kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten. Er volgt uit de inhoud van de Richtlijn 2008/115/EG derhalve dat het verblijf en de binnenkomst in de Lidstaten verboden wordt gedurende de termijn van het inreisverbod, en dat de vraag tot opheffing of schorsing van het inreisverbod wordt onderzocht "op het ogenblik dat de vreemdeling aantoonde het grondgebied van de Lidstaten te hebben verlaten", en dit conform aan het terugkeerbesluit. Daarbij voorziet artikel 11.4 van de Richtlijn 2008/115/EG weliswaar dat de afgifte van een verblijfstitel of machtiging tot verblijf aan een derdelander die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod opgelegd door een andere Lidstaat, mogelijk is onder bepaalde voorwaarden. Een dergelijke mogelijkheid wordt

door de Richtlijn 2008/115/EG slechts voorzien wanneer een andere Lidstaat dan de Lidstaat die het inreisverbod heeft opgelegd, overweegt een verblijfstitel of –machtiging af te leveren, en dan nog onder welbepaalde voorwaarden. Artikel 11.5 van de Richtlijn 2008/15/EG formuleert daarbij eveneens een voorbehoud wat betreft het recht op internationale bescherming. Een inreisverbod kan geen afbreuk doen aan dit recht op internationale bescherming. Een dergelijk voorbehoud werd door de Europese wetgever niet geformuleerd voor andere aanvragen tot verblijfsmachtiging. Uit een samenlezing van de Richtlijn 2011/85/EG en art. 1 en art. 74/12 Vreemdelingenwet vloeit derhalve voort dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet kan indienen op ontvankelijke wijze. In het (recent) arrest K.A. e.a. t. België bevestigde het Hof van Justitie dat een nationale praktijk, waarbij geen aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend om de reden dat de aanvragende derdelander het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, verenigbaar is met de inhoud van de Richtlijn 2008/115/EG (arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, C-82/16, ECLI:EU:C:2018:308): “Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.” Ook in het (recent) arrest Petrea van het Hof van Justitie werd dergelijke visie bijgetreden (arrest van 14 september 2017, Petrea, C-184/16, EU:C: 2017:684). Het Hof van Justitie oordeelde in voormeld arrest (§§49) dat een verwijderingsmaatregel ex art. 27 van de Richtlijn 2004/38/EG, die conform art. 32 van de Richtlijn 2004/38/EG gepaard gaat met het verbod om de Lidstaat binnen te komen, eraan in de weg staat dat de vreemdeling ten opzichte van wie deze beslissing werd genomen, een aanvraag tot verblijf indient: “49. Gelet op een en ander dient op de eerste vraag dus te worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 alsmede het vertrouwensbeginsel, zich er niet tegen verzetten dat een lidstaat, ten eerste, een verklaring van inschrijving die ten onrechte is verstrekt aan een Unieburger voor wie nog steeds een besluit tot verwijdering van het grondgebied geldt, intrekt en, ten tweede, jegens hem op basis van de enkele constatering dat de maatregel tot verwijdering van het grondgebied nog steeds van kracht is, een verwijderingsbesluit neemt.” Volgens verzoeker kan echter niet worden beslist tot niet-inoverwegingname van zijn aanvraag met toepassing van artikel 9bis, en dit omdat het inreisverbod slechts uitwerking zou hebben vanaf het ogenblik dat de hij het grondgebied zou hebben verlaten. Hij steunt daarbij (uitsluitend) op de bewoordingen van het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie (arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, EU:C:2017:59.). Verwerende partij laat ter zake echter gelden dat het Hof van Justitie in voormeld arrest heeft benadrukt dat de termijn van een inreisverbod pas bij het verlaten van het grondgebied kan ingaan, en dat het belangrijk is dat dit startpunt door alle Lidstaten gelijk wordt toegepast, en dit omdat de Richtlijn 2008/115/EG net een harmonisatie van het terugkeerbeleid tot doel had. Het Hof van Justitie overwoog concreet als volgt: “41 Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht. 42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115. [...] 48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast. 49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te

verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.” Dat de termijn van een inreisverbod pas ingaat bij het eigenlijke vertrek van de betrokken derdelander, verhindert evenwel niet dat de Lidstaat rechtsgevolgen verbindt aan het bestaan van dit inreisverbod vanaf de aanneming ervan. Verzoekende partij wijst ter zake op het beginsel van de uitvoerbaarheid van rechtswege van een overheids-handeling (het “*privilège du préalable*” of het “*privilège d’exécution d’office*”), wat inhoudt dat een administratieve rechtshandeling moet worden geacht wettig te zijn, tenzij en totdat daarover anders zou worden beslist door de administratieve rechter (zie: RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Het inreisverbod is, vanaf het opleggen ervan, aanwezig in het rechtsverkeer, en dit ook wanneer de termijn ervan pas ingaat op een latere datum, bij het effectieve vertrek van de betrokken derdelander. Het inreisverbod verleent aan het bevel om het grondgebied te verlaten (het ‘terugkeerbesluit’ in de zin van de Richtlijn 2008/115/EG) een supplementaire draagwijdte, daar waar de Lidstaat, door het nemen van dit inreisverbod, duidelijk haar wil te kennen geeft dat zij de aanwezigheid van de betrokken vreemdeling op het grondgebied niet langer wil toelaten, en niet bereid is die vreemdeling een verblijfsrecht toe te kennen tot zolang de termijn van het inreisverbod niet is verstreken, dan wel zolang het inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Ook de Raad van State bevestigde dit in een (recent) arrest (dat dateert van ná het arrest Ouhrami) (R.v.St. nr. 240.394 dd. 11.01.2018): « Afin de donner à l’article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l’enseignement de la Cour de justice de l’Union européenne relatif à l’article 11 de la directive 2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d’interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l’interdiction d’entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d’interdiction d’entrée mais que le délai pour lequel l’interdiction d’entrée a été fixée ne commence à courir qu’après que l’intéressé a effectivement quitté le territoire. » Vrije vertaling: “Teneinde aan het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 een uitlegging te geven die verenigbaar is met de zienswijze van het Hof van Justitie van de Europese Unie over het artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG, waarvan voormeld wetsartikel de gedeeltelijke omzetting vormt, moet de derde paragraaf van dit artikel noodzakelijkerwijs worden geïnterpreteerd in die zin dat het inreisverbod dat ‘gepaard gaat met’ een terugkeerbesluit, bestaat en een dwingend karakter heeft vanaf de dag waarop het inreisverbod wordt betekend, maar waarbij de vastgestelde duur van dit inreisverbod slechts begint te lopen nadat de betrokkene effectief het grondgebied heeft verlaten.” De tegenstelbaarheid en bindende kracht van het inreisverbod kunnen dus, naar luid van voormeld arrest van de Raad van State, worden ingeroepen, en dit ook al begint de termijn van een verbod pas op een latere datum te lopen. Het standpunt dat aan de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet kan worden toegekend, werd ook reeds onderschreven door de Raad van State in zijn arrest met nr. 235.344 van 5 juli 2016 in de zaak A. 214.791/XIV-36.205, waarin het volgende wordt gesteld (eigen onderlijning): “Artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. Artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod, in navolging van artikel 2, 4°, van richtlijn 2008/115, als de beslissing “waarbij de toegang tot en het verblijf op grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden”. Naar luid van artikel 74/12, § 1, kan de minister of zijn gemachtigde “het inreisverbod opheffen of opschorten om humanitaire redenen” en moet de vreemdeling zijn gemotiveerde aanvraag hiervoor indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland, “behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet door te stellen dat de verzoekers niet over het wettelijk vereiste belang beschikken bij hun beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarmee hun met toepassing van die bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf “zonder voorwerp” werd verklaard. De in dergelijke aanvraag bedoelde “buitengewone omstandigheden” betreffen de omstandigheden die het verantwoordende die aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Ten gronde betreft het een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die kan worden toegekend, doch geen recht op verblijf dat moet worden erkend noch een vorm van internationale bescherming. Anders dan de verzoekers voorhouden, bevinden zij zich niet “in een identieke situatie van onwettig verblijf [...] als andere vreemdelingen zonder recht op verblijf in België aan wie geen inreisverbod betekend werd”. Uit de definitie van artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet blijkt immers dat een inreisverbod naast een verbod om het Rijk binnen te komen ook een expliciet verbod inhoudt om er te verblijven. Artikel 74/12, § 1, van de vreemdelingenwet voorziet bovendien een specifieke mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het

bestreden arrest uitdrukkelijk op deze laatste mogelijkheid. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze vaststellen dat het aan verzoeker opgelegde inreisverbod tevens een verbod inhield om gedurende drie jaar op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zodat ook een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing slechts tot een nieuwe weigering van die aanvraag zou kunnen leiden en zodat de verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing." Het Hof van Justitie heeft in het (recent) arrest K.A. e.a. (dat dateert van ná het arrest Ouhrami) verduidelijkt (§§57) dat het arrest Ouhrami zo moet worden gelezen als dat een derdelander geen voordeel mag halen uit zijn weigering om een gevolg te geven aan de verwijderingsprocedure (arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, C-82/16, ECLI:EU:C:2018:308): "[...] De weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure [mag] hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, EU:C:2017:590, punt 52)" Terwijl het Hof van Justitie verder in datzelfde arrest overweegt dat een nationale praktijk, waarbij een Lidstaat aanvragen tot gezinshereniging in functie van statische Unieburgers niet in overweging neemt, wanneer de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, niet in strijd is met de Richtlijn 2008/115/EG: "Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name de artikelen 5 en 11 ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden." Ook het Hof van Justitie geeft aldus (impliciet) aan dat rechtsgevolgen kunnen worden gekoppeld aan een inreisverbod, en dit ook wanneer de derdelander het grondgebied van de Lidstaten nog niet heeft verlaten, nu door het Hof van Justitie (expliciet) wordt overwogen dat de Belgische praktijk in principe verenigbaar is met de Richtlijn 2008/115/EG, en ook wordt overwogen dat het arrest Ouhrami zo moet worden begrepen als dat moet worden vermeden dat een derdelander die geen medewerking verleent aan een verwijderingsprocedure, zich onttrekt aan de gevolgen van een opgelegd inreisverbod. Verzoekers opvatting druist dan ook in tegen deze van de Raad van State én het Hof van Justitie, en gaat uit van een verkeerde interpretatie van de artt. 1,8°, art. 74/11 en art. 74/12 van de Vreemdelingenwet juncto art. art. 3.6 en art. 11 van de Richtlijn 2008/115/EG en van het beginsel van de uitvoerbaarheid van rechtswege van een overheidshandeling. Een schending van de materiële en de formele motiveringsplicht worden bijgevolg niet aangetoond. Het enig middel is bijgevolg ongegrond."

3.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat noch in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch in enige andere bepaling uitdrukkelijk is bepaald dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet meer mogelijk is wanneer de aanvrager een inreisverbod werd betekend.

Verweerder houdt in zijn nota met opmerkingen evenwel voor dat uit een gezamenlijke lezing van de Richtlijn 2011/85/EG en de artikelen 1 en 74/12 van de vreemdelingenwet voortvloeit dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, geen aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan indienen op "ontvankelijke wijze". Tevens wordt uitgebreid verwezen naar rechtspraak.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod en luidt als volgt:

"inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet voorziet dat, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen in het volgende geval: *"wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."*

Artikel 74/12, §§ 1 tot en met 4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3

Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Allereerst moet worden gesteld dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet na een inhoudelijk onderzoek als onontvankelijk heeft afgewezen, maar heeft gemotiveerd dat deze aanvraag zonder voorwerp is geworden omdat aan verzoeker een inreisverbod werd betekend.

Er dient daarnaast te worden geduid dat de door verweerder aangehaalde wetsbepalingen op zich geen afbreuk doen aan het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling “*in buitengewone omstandigheden*” en op voorwaarde dat hij over een identiteitsbewijs beschikt een verblijfsmachtiging kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – en dus via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland – te doen. Het feit dat een vreemdeling onderworpen is aan een inreisverbod sluit niet uit dat deze vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden kan bevinden en dus niet bij machte is om terug te keren naar het land waar zich de Belgische diplomatieke post bevindt waar hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet kan doen. Verweerder lijkt hieraan voorbij te gaan waar hij erop wijst dat verzoeker, overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, eerst een aanvraag tot opschorting of opheffing van het hem betekende inreisverbod moet indienen “*bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor hun woon-of verblijfplaats in het buitenland*” alvorens een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden behandeld. Verzoeker voert immers net aan dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om zich naar de bevoegde Belgische of consulaire post te begeven en zijn argumentatie wordt niet aan een inhoudelijk onderzoek onderworpen.

Het feit dat in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet – een wetsbepaling die in de bestreden beslissing bovendien niet wordt vermeld – wordt toegelicht dat een inreisverbod inhoudt dat een vreemdeling “*de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk voor een bepaalde termijn verboden wordt*” doet niets af aan de vaststelling dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet voorziet dat personen die onwettig in het Rijk verblijven en aan wie zelfs een inreisverbod werd betekend niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De wijze waarop verweerder de artikelen 1, 8°; 7, eerste lid, 12° en 74/12, § 1, derde lid, § 2 en § 4 van de vreemdelingenwet leest, impliceert dat hij, ingevolge de nationale wetgeving, ook zou verplicht zijn om, om louter procedurele redenen, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging af te wijzen in gevallen waarbij hij dit niet kan zonder hogere rechtsnormen te miskennen. Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk. Daarenboven moet worden benadrukt dat verweerder met zijn betoog omtrent het inreisverbod ook schijnbaar vergeet dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarnaar verzoeker verwijst, “*voor het ingaan van een dergelijk verbod dus is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten*” (cf. HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, punt 45), wat *in casu* niet werd vastgesteld. De afzonderlijke of gezamenlijke lezing van de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet laat de Raad

niet toe te concluderen dat verweerder er niet meer toe zou zijn gehouden de door een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod aangevoerde buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen en dat hij vermag te besluiten dat deze aanvraag zonder voorwerp is.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder onterecht voorhoudt dat het hem betekende inreisverbod een beletsel vormt om een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen en dat hij door de bestreden beslissing te nemen voormeld wetsartikel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 10 oktober 2016 waarbij de aanvraag tot regularisatie met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN